

Када је, пре 14 година, у Србији почео да се емитује "Велики брат", било је јасно куда то води. Узалуд се сада челници тадашњег "урбаног" и "авангардног" Б92, који је први ријалити емитовао, ваде како је ондашњи "Велики брат" био пример културе у односу на "Задругу" и "Парове", јер је победник био пристојан момак, музичар који је на крају победом остварио свој сан и свирао на "Коларцу".

Од ондашњег подилажења најнижим страстима, и имбецилног чекања да се деси први секс уживо, логичним развојним путем се дошло до тога да се чекају још прво самоубиство, убиство и силовање у живом програму, јер само то још није виђено у овдашњим ријалитијима. И није никаква утеха и оправдање што је "то" дошло из иностранства као готова франшиза, која се примила у многим државама света.

Није никаква утеха ни што је "то" обликовало свет на много начина, па данас многи белосветски политичари, као и оно што раде, у бројним сегментима личе на учеснике ријалитија. Јер, овдашњи ријалити има једну специфичност, овде је политика медијски потпуно ослоњена на "Задруге" и "Парове" – ред простаклука, увреда и глупости, па информативни "Минут-два" на Пинку у коме се председник и његови, или газда Митровић, простачки и увредљиво односе према свима који кажу нешто против њих, или се глупаво хвале, а онда "задругари" настављају свој посао; нешто слично и на Хеџију, где председник у предизборној кампањи доводи своје родитеље, или гостује у редовном ритму, а у наставку се разобручени полусвет хвали колико наплаћује своје услуге, свађа се, прети и бије. И тако сваки дан, по цео дан, годинама. Ова симбиоза наизглед савршено функционише, јер у суштини нема бољег огледала ове власти од пинкова, хеџија, информера и сличних медијских излучевина, само што су тако и политички живот и многи други облици живота у држави претворени у простачки ријалити, који нагриза и уништава суштину друштва.

